

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 393/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného LOVÁSZ LEGAL s. r. o., Železničiarska 18, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 62C/28/2023 z 9. mája 2023, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/145/2023 z 8. januára 2024 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/138/2024 z 28. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy, rodičovskú starostlivosť podľa čl. 41 ods. 6 ústavy, rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, vyjadriť sa k dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a ochranu rodinného života podľa čl. 8 dohovoru uzneseniami súdov o neodkladnom opatrení.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresný súd neodkladným opatrením zakázal sťažovateľovi vstupovať do ambulancie pediatričky jeho maloletých detí a akokoľvek ju kontaktovať. Sťažovateľ na pediatričku dlhodobo (najmenej rok) a neopodstatnene ústne a písomne útočí. Jeho agresívne správanie sa v poslednom čase stupňuje a k jeho návštevám bola už dvakrát privolaná policajná hliadka. Sťažovateľ si pediatričku bez jej súhlasu nahráva a vyhráža sa jej sledovaním. Obviňuje ju z klamstva pred súdom, nesprávnej liečby, nechoty vyšetriť jeho deti či zo zamedzenia prístupu k ich zdravotnej dokumentácii. Sám však opakovane a bez ospravedlnenia neprišiel na vopred určené vyšetrenia detí. Ambulanciu navštevoval bez detí pod rôznymi zámienkami, pričom nahliadnutie do dokumentácie nikdy nevyužil na konzultáciu ich zdravotného stavu a každú návštevu zneužil na útoky voči pediatričke.

3. Okresný súd toto správanie sťažovateľa považoval za osvedčené z (i) čestných vyhlásení štyroch kolegyň pediatričky, ktoré boli svedkami návštev sťažovateľa, (ii) rok starej správy pre úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, v ktorej pediatrička na nevhodné správanie sťažovateľa upozorňovala, a (iii) tridsiatich mailov, ktoré sťažovateľ poslal pediatričke v priebehu troch mesiacov na jej pracovnú aj súkromnú adresu. Sťažovateľ svojím konaním ohrozuje nielen duševnú integritu pediatričky, ale znemožňuje jej aj nerušený výkon povolania. Podľa súdu sťažovateľ zneužíva status rodiča a ambulanciu navštevuje iba s cieľom útočiť na pediatričku, ktorej sa mstí za jej svedectvo v prospech matky v konaní o starostlivosť o deti. Súd konštatoval, že neodkladným opatrením sa dosiahne trvalá úprava pomerov medzi stranami bez potreby iniciovať spor vo veci samej. Okresný súd k vyjadreniu sťažovateľa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedol, že sa v ňom sťažovateľ sťažoval na starostlivosť pediatričky, no bez osvedčenia týchto tvrdení. Ak sťažovateľ považoval postupy pediatričky za nesprávne, mohol sa obrátiť na príslušné orgány, no neurobil tak. K tomu súd dodal, že matka s pediatričkou problém nemá.

4. Proti tomu sa sťažovateľ odvolal. Namietol neosvedčenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, keďže tvrdenia pediatričky a jej kolegyň označil za nepravdivé. Predniesol svoj opis návštev ambulancie a tvrdil, že pri každej návšteve sa správal slušne. Predložil videonahrávky zachytávajúce dve návštevy ambulancie, z ktorých podľa sťažovateľa vyplýva, že agresívny nebol on, ale pediatrička. Súd neodkladným opatrením zasiahol do rodičovských práv sťažovateľa, keď mu znemožnil informovať sa o zdravotnom stave svojich detí. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu a stotožnil sa s jeho odôvodnením. Rodič je oprávnený informovať sa o zdravotnom stave svojich detí, nesmie tým však obťažovať pediatra ani sťažovať výkon lekárskej starostlivosti. Pediatier je povinný informovať rodiča o zdravotnom stave detí, no túto povinnosť si splní informovaním jedného z rodičov, ktorý je následne povinný informovať druhého rodiča.

5. Proti tomu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Namietol nevysporiadanie sa krajského súdu s jeho odvolacími námietkami, hoci boli podstatné. Zopakoval odvolacie argumenty o tom, že pri každej návšteve ambulancie sa správal slušne, na preukázanie čoho predložil videonahrávky, s ktorými sa krajský súd nevysporiadal. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Nestotožnil sa s námietkou nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s dostatočne odôvodneným uznesením okresného súdu. Najvyšší súd uviedol, že uznesenia okresného a krajského súdu tvoria jeden celok. Tieto súdy jasne vysvetlili kľúčové dôvody, ktoré ich viedli k prijatému rozhodnutiu.

III.

6. Sťažovateľ proti uzneseniam okresného a krajského súdu prednáša štyri námietky. V prvej namietka nedostatok odôvodnenia nariadenia neodkladného opatrenia z pohľadu výkonu rodičovských práv. Je toho názoru, že hoci súdy nerozhodovali o obmedzení výkonu rodičovských práv, fakticky mu znemožnili výkon práva na starostlivosť o zdravie detí. Nesúhlasí s argumentom krajského súdu o prenose informačnej povinnosti z pediatra na rodičov, keďže rodič má právo na informácie o zdravotnom stave detí od pediatra. Druhou námietkou kritizuje absenciu posúdenia primeranosti zákazov, keďže súdy neriešili, či by na ochranu práv pediatričky nepostačovalo len čiastočné obmedzenie kontaktu a čiastočný zákaz vstupu. Treťou námietkou sťažovateľ poukazuje

na neurčenie lehoty trvania neodkladného opatrenia a nevykonanie dokazovania. Tvrdí, že mu bez dokazovania a kontradiktórneho procesu bolo natrvalo znemožnené vykonávať starostlivosť o zdravie detí. Sťažovateľ napokon namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami a videonahrávkami. Sťažovateľ uzneseniu najvyššieho súdu vytýka nedostatok vysporiadania sa s dovolacími námietkami.

IV.

7. Proti uzneseniam okresného a krajského súdu je ústavná sťažnosť neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Proti uzneseniu okresného súdu je tomu tak preto, že o porušení základných práv a slobôd sťažovateľa týmto uznesením bol podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde príslušný rozhodnúť na odvolanie sťažovateľa krajský súd. Proti uzneseniu krajského súdu je tomu tak preto, že sťažovateľ námietky o nedostatkoch odôvodnenia neodkladného opatrenia z pohľadu výkonu rodičovských práv a vysporiadania sa s odvolacími námietkami uplatnil v dovolaní, o ktorých bol podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Námietky absencie posúdenia primeranosti zákazov, neurčenie lehoty trvania neodkladného opatrenia a nevykonanie dokazovania mohol sťažovateľ uplatniť v dovolaní ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, no neurobil tak. V tejto časti tak sťažovateľ podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv.

8. V rozsahu proti uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická. Tomu tak vo veci sťažovateľa nebolo. Záver najvyššieho súdu o dostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s odvolacími námietkami sťažovateľa nie je zjavne mylný. V súhrne odôvodnení uznesení okresného a krajského súdu je zdôvodnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia dostatočné a vychádza z dostatočne osvedčeného skutkového stavu.

9. Sťažovateľ v odvolaní namietol nepravdivosť podľa okresného súdu osvedčených tvrdení pediatričky, k čomu priložil videonahrávky a to, že neodkladné opatrenie mu odňalo právo na starostlivosť o zdravie detí. Krajský súd na námietku sťažovateľa o odňatí práva na starostlivosť o zdravie detí zareagoval tým, že sťažovateľ výkonom svojho práva dožadovať sa informácií o zdravotnom stave detí nemôže pediatričku obťažovať a sťažovať jej výkon povolania. Nemožno súhlasiť so sťažovateľom, že krajský súd nesprávne vychádzal z toho, že pediater je povinný o zdravotnom stave detí informovať len jedného z rodičov. Pediater je povinný každého z rodičov na jeho požiadanie oboznámiť so zdravotným stavom detí. No v nadväznosti na námietku sťažovateľa o znemožnení práva na starostlivosť o zdravie detí treba toto konštatovanie krajského súdu chápať tak, že sťažovateľ má aj napriek zákazu kontaktovať pediatričku možnosť realizovať svoje právo na starostlivosť o zdravie detí dopytom na matku, ktorá s pediatričkou problém nemá.

Súdy tak prihliadli aj na to, že sťažovateľ v dôsledku neodkladného opatrenia nezostane bez možnosti získať informácie o zdravotnom stave svojich detí.

10. K odvolacej argumentácii sťažovateľa o nepravdivosti podľa okresného súdu osvedčených tvrdení pediatričky a k sťažovateľom predloženým videonahrávkam sa krajský súd osobitne nevyjadril. S touto argumentáciou sa krajský súd vysporiadal stotožnením s odôvodnením uznesenia okresného súdu. S námietkou nedostatku takéhoto vysporiadania sa krajským súdom s odvolacou argumentáciou sa najvyšší súd vysporiadal konštatovaním, že uznesenia okresného a krajského súdu tvoria jeden celok. V okolnostiach veci sťažovateľa možno takéto vysporiadanie sa najvyššieho súdu považovať za ústavne udržateľné. To preto, lebo odôvodnenie okresného súdu bolo vyčerpávajúce a vychádzalo zo skutkového stavu osvedčeného nielen čestnými vyhláseniami štyroch kolegyň pediatričky, ktoré boli priamymi svedkami značného množstva návštev sťažovateľa, ale aj zahlcujúcimi mailami od sťažovateľa, potvrdzujúcimi, že ich obsah bol za hranicou slušných žiadostí o poskytnutie informácií o zdravotnom stave detí. Takto osvedčený skutkový stav nebol spôsobilý spochybníť tvrdenia sťažovateľa o jeho slušnom správaní pri každej návšteve, a to ani ich preukazovaním nezákonnými nahrávkami zachytávajúcimi len dve návštevy. Pri posúdení ústavnej udržateľnosti vysporiadania sa krajského súdu s odvolacími námietkami sťažovateľa bolo zohľadnené, že sťažovateľ sa vyjadril už k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a na toto jeho vyjadrenie v odôvodnení uznesenia okresný súd zareagoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Robert Šorl
predseda senátu